

Doran

FÖLDRAJZ

Doran város és csatolt területei

Terület: 3000 négyzetmérföld (É-D ~75 mérföld, K-Ny ~50 mérföld)

Népesség: 70 000 fő, fontosabb város:
Doran (30 000 lakos)

Átlagos népsűrűség: 23
fő/négyzetmérföld

Államforma: magokrácia

Lakosság: túlnyomórészt erv

Nyelv: erv, közös, kyr, vanír, elf

Vallás: a pyarroni és a törpe pantheon
tisztelete, Ranil-hit, elf kalahorák

Pénznem: korona

Domborzati térkép
Növényzeti térkép

Az Arowin-hegység oldalában fekvő híres városállam a Szövetség szíve és Északföldre egyetlen nagy varázslóiskolájának otthona. A kis Gidan folyó fölé magasodó Unikornisdombon hajdan Kyria-szerte híres Igere-szentély állt, amit a P.e. VIII. században három pap-mágus, Vinidius Artemora, Quirin Dan Jeir és Eloriol Calendil vett birtokba. Céljuk a kyr elődök mágikus tudásának átmentése és olyan varázslók kinevelése volt, akik majd újrateregethettek mindazt, ami feledésbe merült. A három alapító a mágia egy-egy alapformájának mestere volt, és eleinte csak e három ágazatot – a sík- és termágiát, az időmágiát és a megidézés tanait – oktatták az iskola falai között.

„A valóban tudós fők úgy járnak, ahogy a búzagalászok; egyenesen és büszkén tekintenek a világra, míg üresek; ám midőn érettségükben megtelnek és a bölcsesség magvaitól duzzadnak, megalázkodva lehorgaszják fejüket.”

Jornam Wernatis, dorani
mentalista

A domb tövébe kicsiny falu települt, mely a tanítványok számának gyarapodásával lassan városkává nőtt; az első egyszerű épületek mellé könyvtár és Weila-oltár épült. A világtól elvonultan élő varázslóközösség békéjére nem jelentettek komoly fenyegetést a káosz kori háborúk túlélői sem; a pyarroni időszámítás fordulójára Doran nagyvárossá fejlődött, amely szíriként magaslott a folyton változó törzsi királyságok tengerében. Vezetői már P.e. 462-ben fallal vették körül a települést, és elválasztották a mesterek, tanítók és növendékek lakóhelyéül szolgáló Belsővárost a polgárok lakta Külsővárostól. Míg a barbárságba süllyedt Északon hovatovább csodaszamba ment az, aki értett a betűvetéshez, Doran a világi tudományoknak is központjává vált. Kulturális hatása már ekkor messze túlterjedt a várost övező birtokok határán, még az uluk lakta Tiadlanból

is érkeztek ide tanítványok. Pyarron szerint 348-ban felépítették a Szarvtornyot, és ezzel hivatalosan is befogadták a nekromanciát az elismert mágikus művészetek közé.

A Dawa Birodalom pusztulása után Észak-Ynev térségein élőholtak, homályszövők és más, lidérces kreatúrák kóboroltak. Bár az évszázadok múlásával a káosz és a pusztítás erői lassanként elcsitultak, a dorani mágusok – és különösképpen a nekromanták – érdeme, hogy szívós munkájukkal megtisztították az erv hercegségek területét az ott fészkelő sötét hatalmaktól. Nagyrészt áldozatos tevékenységüknek köszönhetően a Kettős Hold országainak lakói mindmáig rokonszenvvel és tisztelettel tekintenek a Doranban tanult varázslókra.

A Távol-Nyugat néptelen pusztaságainak megtisztítása azonban lehetetlen feladatnak bizonyult. Nem csupán a felmérhetetlen veszélyek miatt: elvértve akadt olyan elhivatott adeptus, aki hajlandó lett volna élve eltemetkezni a vadonban, mikor képességei révén a Szövetség kebelén belül is magas posztra juthatott.

A kis számú lelkes beavatottak egyike, Aina se Gillenthay varázslónő a helybéliek kérésére utazott a Dalbrak folyó vidékére, ahol a törzsek életét a hírek szerint ösöreg, megfakult szellemek irányították keserű megszállottsággal, újrjátszva a Hatodkor nagy csatáit. Aináról évek múltán érkezett az első híradás: a törékeny, nyugodt félelf asszony állítólag kéjvágyó királynőként uralkodik a leigázott helybéliek fölött, és dörgő szavú hadistennőként vezeti őket csatából csatába.

Doran azonnali lépésre szánja el magát: az Ainát jól ismerő karaktereket küldi a rejtély kivizsgálására. Vajon tényleg a félelf varázslóasszony ül a gyorsan növekvő „birodalom” trónján? Ha nem ő, akkor kicsoda? Miért követi őket egy embervadász különítmény ahelyett, hogy nyíltan a segítségükre sietne?

A jómódú városállamot minden befolyása dacára is folytonosan fenyegették a környező fejedelmek háborúi. Világi hatalmának biztosítékát Doran a Vigyázók Rendjében látta, melynek magját az alapító mágusok szolgálatára felesküdtött kyr harcosok leszármazottai alkották. Később a helyi földbirtokosok gyermekei közül is toboroztak

tagokat, de létszámuk soha nem haladta meg az 555 főt. E mágikusan kondicionált, rendíthetetlen lovagok új tagot csak akkor fogadnak maguk közé, ha valamelyikük meghal. Nagymesterük ma a dorani titkosszolgálat feje is egyben. A varázslók nemcsak felszerelésüket és fegyverzetüket itatják át mágiával, hanem testüket és szellemüket is, így váltak a Hetedkor hadtörténetének egyik legütőképesebb alakulatává.

Az erv honfoglalással vége szakadt Doran önállóságának. Urai tartósan nem szegülhettek szembe az egész Északot előzőnlő hódítókkal, akik 546-ban – a legnagyobb uralkodóknak kijáró tisztelet mellett – átvették a város kulcsait a varázslórend nagymesterétől. Doran az újonnan alakult ország egyik grófsága lett, és II. (Balog) Imnach idejétől fogva számos kiváltsággal ruházták fel a tanácsokért és mágikus segítségért hálás uralkodók. Az egységes állam felbomlását követően azonban már nem létezett király, akinek engedelmességgel tartoztak volna, így varázstűzzel verték vissza Eren herceget, aki 886-ban fegyverrel támadt a városra és annak függetlenségére.

A varázslóváros 1457-ben lépett be az Északi Szövetségbe, és hamarosan átvette a tagok közötti érdekellentétek elsimításának kényes feladatát. A dorani diplomaták pártatlansága persze sok esetben viszonylagosnak bizonyult, amit ékesen bizonyít városuk rohamosan növekvő jóléte és befolyása. Ötévente a város falai között gyűlnek össze a Szövetség követei, hogy országaik közös jövőjéről tanácskozzanak. A fájdalmas emlékü VI. zászlóháború után megszervezték a Szövetség kémhálózatát, amelynek élén ma is dorani áll.

Deludus Mons nem csupán az elfszabásúak élettanában volt járatos, nevéhez fűződik a híres állatgölemek megalkotása is. A Szarvtorony falifülkéiben ma is megtekinthetők a mester kisebb, körömnymi bogaraktól medve méretűig terjedő alkotásai. E kreatúrák közül némelyik még napjainkban is mozgásképes.

A mágusok megnövekedett lehetőségeiket főként varázshatalmuk gyarapítására használták föl, és számos téren a kyreket megközelítő eredményeket sikerült elérniük. A Hetedkor folyamán az elsők között alkottak gölemet az élettan valaha élt legnagyobb mestere, Deludus Mons irányításával.

Ám kísérletező kedvüknek tudhatók be azok a manaviharok is, melyek a XII. zászlóháború előestéjén söpörtek végig Észak-Yneven, és kis híján szétépték a manaháló érzékeny szövedékét. A mágusok a dawai irreálmágia egyes tanításait követve szándékoztak új védővarázslatokat létrehozni, ám próbálkozásuk balul sikerült, minekutána respektusuk igencsak megkopott a Szövetség nagyjainak szemében.

A mai Doran virágzó nagyváros, amelyet kettős falgyűrű övez. A sekély Gidan a falak tövében folyik északnyugat, a

lankás dombvidék felé; kelet felől az Arowin bazaltszikláit tornyosulnak a város fölé komor fenyvesekkel. A folyó menti lapályon kaszálók húzódnak, az alacsonyabb dombok oldalát borító almáskertek fái között tanyaházak bújnak meg. A folyóba igyekvő felduzzasztott patakok vize malmok lapátjait forgatja.

Doran jellegzetes látképét a varázslóiskola épületegyüttese, a csontföhéren magasba szökő Szarvtorony és az Adron-templom kék-arany színekben ragyogó, mázas cseréppel fedett toronysisakja határozza meg. Emellett még legalább harminc nagyszabású épület áll az Unikornisdombon; ódon falaiat lonc és vadszőlő futotta be, udvaraikra évszázados fák borítanak árnyékot. Az iskola parkjának szépsége sokakat magával ragadott már, néha még olyan prózai lelkületű tanítványokat is, mint Alyr Arkhon. A fűvészkertek labirintusa mögött a drakfaliget fái sötétlenek: ez az a hely, ahol az arra érdemes jelöltek kiválasztott voltak tanúságul meglelhetik varázslóbotjukat.

A Belsőváros lakói az iskola tanoncai, a világi stúdiumok hallgatói és a teljes jogú varázslók,

Doran nagyjainak nevéhez nem csak szerencsés kimenetelű vállalkozások fűződnek. A XI. zászlóháborúban győztes Szövetség áttörhetetlen mágikus védelmet akart kiépíteni Dawa romjain. Elbizakodott dorani mágusok – mint utóbb kiderült, téves feltételezések alapján – megfejtettek vélték Dawa irreálmágiájának egyes titkait, így építkezésekbe kezdtek az addig érintetlenül hagyott káoszkori romokon. Bár tervük heves vitákat váltott ki a Nagytanácsban, a déli császárság egyre erősödő fenyegetése végül az építkezés szorgalmazói felé billentette a mérleg nyelvét. P.sz. 3455-ben a szorongatott helyzetű Toron hadat üzent. Hatodkori mágiában járatos ügynökök támadtak a védműrendszer kulcsfontosságú építményeire, ami évezredek óta nem tapasztalt mágikus vihart indított el. A zászlóháborúk mindig is a manaháló háborgásaival jártak, de ekkora katasztrófára senki sem számított.

Az egymás ellen menetelő seregek kezdetben csak annyit vettek észre, hogy az út mintha hosszabb, esetleg rövidebb lenne a megszokottnál, de alig egy hét múlva megtörténtek az első „ugrások” is: egy hajnalon Haonwell kapui előtt, messze a hadszíntértől, toroni hadtest sátozóborja bontakozott ki a felszálló ködből. A haonwelliek megdöbbenése csaknem akkora volt, mint a toroniaké. Épp ilyen meglepetés érte a törpék második gyalogezredét: ők a toroni Abhras városba masíroztak be azzal a tudattal, hogy Gianagba értek. Félelmet és kilátástalanságot keltő asztrálhullámok nyargaltak Észak fölött; számos nagy sereg tűnt el úgy mindkét részről, hogy színüket sem látták többé.

A vihar csak 3457-ben csillapodott le; addigra északi és toroni varázstudók sokasága áldozta életét a feléledt hatások semlegesítéséért. Ez az eset új indokként szolgált azok számára – mindkét oldalon – akik ki akarták venni a mágiahasználók kezéből a háborúk irányítását. Joggal mondhatjuk ezért, hogy Nyolcadkor eljövételét a XII. zászlóháború csak előbbre hozta. Ez idő tájt kezdtek meggyengülni a toroni démonkutak pecségei; újra megerősödtek a Dél-Qurioneia fölött húzódo Hasadékok, és rohamosan sokasodtak a különféle boszorkányszekták.

valamint az államot igazgató Nagyok, akiknek kilétét évszázadról évszázadra sűrűsödő homály fedi. A város fölötti hatalmat a Varázslótanács gyakorolja, a Külsőváros polgársága mindössze két megfigyelőt delegál a testületbe. A Külsőváros általános képében nem, talán csak rendezettségében tér el az erv országok hasonló településeitől. Falai között a pyarroni és törpe istenek, valamint a dwoon Napúr templomai egyaránt megtalálhatóak; sőt, aki erősen keresi, még elf rönkszentélyre is bukkanhat közöttük. Tudható, hogy a sikátorok mélyén egy Weila-szentély is megbújik, ami jelzi: a Sorskovács kultusza – vagy legalábbis annak emléke – még nem veszett ki teljesen Ynevről.

A varázslóbot az erő és a kiválasztottság szimbóluma, a csatorna, melyen keresztül a varázsló a rá legjellemzőbb módon terjesztheti ki hatalmát. Úgy tartják, a bot együtt születik a dorani varázslóval, és halálakor együtt pusztul vele. Míg a botját meg nem találta, kínzó hiányérzet gyötri egész életében, mert lelkének egy szilánkjá a faágba zárva várakozik arra, hogy a tanoncévei lezárásaként meglelje, és ismét magába olvassa őt gazdája.

A varázslójelölt hosszú meditációk során tudhatja meg, hol keresse a botját. Annak fája rendszerint a varázslóiskola melletti drakfaerdőben található, ám ritka esetben messzebbre kell érte utaznia. Saját kezűleg kell levágnia, majd egy év elteltével elvégezheti rajta a Bot rituáléját. Ezzel a bot örökre lényének részévé válik, ő maga pedig ettől kezdve teljes jogú dorani varázslónak számít.

A bolthajtásos árkádok alatt könyvkereskedések és másolóműhelyek húzódnak meg. Itt mindig találni egy-két olvasmányába merült bölcsét, akiről nem rí le: egyszerű titkár-e vagy a Szövetséget igazgató mágusok egyike. A főutca borozói papírboltokkal váltakoznak; mindegyik telve taláros diákokkal, akik éjszakákon át képesek folytatni parázs filozófiai vitáikat. Az

öreg temető fölött emelkedő fellegvár a Vigyázók Rendjének főhadiszállása, százsorosán óvott menedék, amelyet szerteágazó alagútrendszer köt össze a város fontosabb épületeivel.

Mivel a város messze földről vonzza a tanulni vágyókat, és politikai súlyánál fogva követségek is gyakran látogatják, Doran lakói igazi világpolgárok. Bár Eren közel esik, itt még az elfeket sem éri bántódás, udvari orkok pedig különösen nagy számban élnek errefelé. A városlakók többsége az ervet vallja anyanyelvének, de sűrűn hallani közös vagy törpe szót is.

Noha nem erről híres, Doranban kézművesek és parasztok is élnek, sőt: ők teszik ki a lakosság legnagyobb részét. Az ereni városok piacain keresett termékük a méregerős almapálinka, a querz, valamint az igen tartós bűvöspóztó, amelynek persze semmilyen mágikus tulajdonsága nincsen. Habár a városállam gazdasági súlya viszonylag csekély, politikai okokból mégis önálló pénzverdét tart fenn, ahonnan tökéletes kidolgozású ezüst- és aranypénzek kerülnek ki.

?

Szerző: Szürkecsuklyás Testvériség

Forrás: Szürkecsuklyás.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk a Szürkecsuklyás Testvériség honlapján megjelent Északföldre című kiegészítő része. A cikk szerepel Az Északi Szövetség című világleíró kiegészítőben, apró kiegészítéssel.